

[Thæstrup.]

nede som urimelige moderniseringer. Det kan vi naturligvis let blive enige om. Det er spørgsmålet om, hvad der er urimelige moderniseringer, der er det interessante, men også vanskelige at afgøre. Men vi er selvfølgelig klar til at gå med til en undersøgelse af det. Selvfølgelig må misbrug forhindres.

For det femte foreslås en forøget beskyttelse af klubværelser og klublejligheder. Vi er ikke uenige med ministeren i, at der bør være beskyttelse for lejerne, men også her er det spørgsmålet, om det, ministeren har foreslået, rammer det rigtige. Men også denne bestemmelse vil vi være med til at forhandle om.

For det sjette er der til § 108, stk. 3, foreslået en ændring, hvori jeg tror vi ser det første resultat af de bestræbelser, vi fra oppositionens side har gjort vedrørende ejerlejligheder. Der ligger i forslaget en erkendelse af, at regeringen gik for vidt ved i sin tid at forbyde aktielejligheder, og vi vil gerne være med til at se på den bestemmelse, der her er foreslået.

Jeg vil give de to foregående talere ret i noget, de har været enige om, nemlig deres udtalelser om den måde, hvorpå bestemmelserne i huslejeloven er affattet. Denne lov var meget vanskelig at forstå, da den i sin tid kom; den er praktisk talt umulig at forstå nu. Det vil blive nødvendigt, at vi i meget høj grad går ind på en virkelig revision af den måde, hvorpå bestemmelserne er udformet. Det er sådan, at ikke alene mennesker, der ikke har studeret jura, men også det store flertal af juristerne kun kan finde ud af huslejeloven gennem et meget stort studium. Det er faktisk sådan, at skal man finde ud af den, skal man være særlig ekspert, særlig hellige sig dette område. Det kan ikke være meningen. Det må være meningen, at vi får en huslejelov, der i hvert fald nogenlunde kan forstås af alle.

Vi er villige til at forhandle om de spørgsmål, der her er bragt på bane, men jeg gentager: vi betragter en udsættelse af huslejelovens revision som en udsættelse af boligspørgsmålets løsning i almindelighed, og boligspørgsmålet er efter vor opfattelse så vigtigt, at enhver udsættelse af dets løsning er en skæbnsvanger fejl.

Else-Merete Ross: De fleste er enige om, at der er for stor forskel mellem huslejeniveauerne i den ældre og nye boligmasse. Det var bl. a. baggrunden for både lov om boligbyggeri og lov om leje af 1958. Men alligevel har vi stadig problemet i dag. Det er derfor nødvendigt at få en revision af lejeloven, men da denne revision ikke kan undgå at medføre forhøjelser af lejerne i den gamle boligmasse, kan jeg tilslutte mig, at revisionen udskydes i 1 år, så vi er nået ud over den 2-årige periode, hvori der i forbindelse med helhedsløsningen gennem lovgivningen søges tilstræbt en begrænsning af stigningen i pris- og lønniveauet. Desuden vil en 1 års udsættelse have den fordel, at det udvalg, der arbejder med skatte- og boliglovgivningens virkninger på boligudgiftens størrelse, vil være færdig med sit arbejde, så udvalgets betænkning kan indgå i overvejelserne om den nye lejelovs udformning.

Jeg håber, at den nye lejelov vil blive kombineret med den totale omlægning af tilskudsordningerne for de økonomisk dårligt stillede grupper, som den højtærede boligminister har bebudet.

Loven er ændret et par gange i den forløbne periode. For at bremse urimelig stigning af huslejen i nybyggeri gennemførte vi sidste år en lovændring, efter hvilken hus lejere havde pligt til at lade lejen underkaste huslejenævnets kontrol i de områder, hvor huslejestoppet er gældende. I den modsatte ende, altså den ældre boligmasse, blev lejeforhøjelser under huslejenævnets kontrol gjort mulige ved genudlejning. I denne forbindelse blev det meget drøftet, om genudlejningsforhøjelserne ville mindske flytningernes antal. De oplysninger, jeg har skaffet for København og Frederiksberg, tyder ikke på, at det er gået ud over bevægeligheden. Desuden hævdede de folk, som begge steder beskæftiger sig med disse sager, at det var deres indtryk, at lejerne ikke tog tungt på disse genudlejningsforhøjelser, der beregnes af 1939-lejen eller lejen ved første udlejning, og som derfor er relativt små.

Allerede i 1958 var boligmangelen ved at være afhjulpet på landet og i mange mindre, bymæssige kommuner. Huslejen i den ældre boligmasse var dér steget betydelig mere